

Có nên sống mãi với quá khứ ?

Tác Giả: Saigon Echo số u t m

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 11:36

chúng có một thời gian quan trọng mà thôi, đó là thời gian hiện tại, là giờ phút hiện tại.

Ông Bật nhìn xét : con người có thói quen sống trong quá khứ , hoặc tương lai, không có khả năng sống trong hiện tại.

Bàn chọt của quá khứ là nỗi hận, nỗi đau, nỗi sợ hãi, nỗi thù. Những cảm xúc này luôn luôn là gốc của khổ đau.

Tôi có một ông bạn cùng làm một sự. Chúng tôi rất thân vì cùng bình chung và đã cùng phẫn với chung một đấng. Anh ta là chủ huy trình ng căn c HQ Cát L khi tôi làm Phòng 6 bộ t nh vùng 3 duyên hải, cùng năm. Anh ta hoàn toàn bị quá khứ nó hành. Anh lúc nào cũng nhớ lại thời huy hoàng khi còn VN. Cuộc sống này đây đối với anh là địa ngục. Ngoài những mưu chuy anh khổ quá khứ vàng son, anh thốt ng than: *Đ.M. tao không bao giờ nghĩ có ngày tao lại làm cu ly nh ngày hôm nay* . Anh bị quá khứ nó làm anh ta điên loạn. Cuộc cùng anh t v n, đ i m t v và hai con.

Tôi cũng có những người bạn qua đây sau 75. Họ đã trải qua nhiều năm trong ngục tù. Họ cũng không quên được quá khứ. Lòng căm thù vẫn âm ỉ cháy trong tâm. Và họ thốt ng sống với quá khứ để cho căm thù đó tiếp tục hành hạ họ.

Ông Bật phân tích: Nỗi hận, ghen ghét, nỗi sợ hãi, nỗi lo âu là những chót đ c. Nỗi sợ hãi trong tâm t a nh ch a át sít, lâu ngày nó ăn th ng con tâm của người ch a. Nghe cũng có lý vì tôi ch ng nghĩ m đ c đi u này: Có khi nào tâm tôi ch a các ch t trên là tôi khổ ngay. Cuộc sống không đ c bình an trong tâm.

Nhóm 6 bó chúng ta: quá khứ thì nhiều mà tương lai chúng còn bao nhiêu nên ta hay nói chuy quá khứ . Đám trình ng c i: tương lai còn dài nên thích chuy ngày sau. Ch c các bạn còn nhớ bạn nh c này : ngày em còn th lòng v ng m ng m , th ng hay hỏi má em: "má i ngày sau, con sẽ th m t duyên và vui sống ng không?" mẹ em sẽ khuyên bỏ r ng: "bớt ra sao ngày sau? đi

Bàn chọt của tương lai là nỗi lo âu, nỗi sợ hãi và nỗi sợ hãi.

Có nên sống mãi với quá khứ ?

Tác Giả: Saigon Echo s&u t&m
Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 11:36

Sống trong quá khứ hoặc nh&y với v& t&ng lại đ&u là ngu&n g&c c&a kh& đau

Ông B&t nói: Kh& năng sống trong hi&n t&i là bí quy&t đ& đ&t đ&c H&nh Phúc trong cu&c s&ng. Ông dùng ch& kh& năng vì theo ông: ta có th& đ&t đ&c “cách sống trong hi&n t&i” qua s& luy&n t&p. Trong cu&n t&p tâm thao t&a đ& Satipathana (tôi t&m đ&ch: ph&ng pháp tâm thao đ& đ&t đ&c kh& năng th&c t&nh) ông ch& cho 4 chiêu đ& đ&t đ&c kh& năng này.

Nhà văn Nga Sô Leo Tolstoy có vi&t m&t chuy&n ng& ngôn tôi xin trích sau đây:

Ba Câu H&i

Nhà vua &y, Tolstoy không bi&t tên. M&t hôm đ&c Vua nghĩ r&ng, giá mà vua tr& l&i đ&c ba câu h&i &y thì vua s& không bao giờ b& th&t b&i trong b&t c& công vi&c nào. Ba câu h&i &y là:

1. Làm sao đ& bi&t đ&c th&i gian nào là th&i gian thu&n l&i nh&t cho m&i công vi&c?
2. Làm sao đ& bi&t đ&c nhân v&t nào là nhân v&t quan tr&ng nh&t mà ta ph&i chú tr&ng?
3. Làm sao đ& bi&t đ&c công vi&c nào là công vi&c c&n thi&t nh&t mà ta ph&i th&c hi&n?

Nghĩ th&, vua li&n ban chi&u ra kh&p trong bàn dân thiên h&, h&a r&ng s& ban th&ng tr&ng h&u cho k& nào tr& l&i đ&c nh&ng câu h&i đó.

Các b&c hi&n nhân đ&c chi&u li&n tìm t&i kinh đô. Nh&ng m&i ng& l&i dâng lên vua m&t câu tr& l&i khác nhau.

V& câu h&i th& nh&t, có ng& l&i tr& l&i r&ng mu&n bi&t th&i gian nào là th&i gian thu&n l&i nh&t cho m&i công vi&c thì ph&i làm th&i bi&u cho đ&ng hoàng, có ngày gi& năm tháng và ph&i thi hành cho th&t đúng th&i bi&u &y. Nh& v&y m&i mong công vi&c làm đúng lúc. K& khác thì l&i nói không th& nào đ& tính đ&c tr&c nh&ng vi&c gì ph&i làm và th&i gian đ& làm nh&ng vi&c &y; r&ng ta không nên ham vui mà nên chú ý đ&n m&i s& khi chúng x&y t&i đ& có th& làm b&t c& gì xét ra c&n thi&t.

Có k& l&i nói r&ng, dù vua có chú ý đ&n tình hình m&y đi n&a thì m&t mình vua cũng không đ& sáng su&t đ& đ&nh đo&t th&i gian c&a m&i vi&c làm m&t cách sáng su&t, do đó nhà vua ph&i

Có nên sống mãi với quá khứ ?

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 11:36

thành lập một H&#i Đ&#ng Nhân Sĩ và hành động theo lợi khu&#n cáo c&#a h&#.

L&#i có k&# nói r&#ng, có nh&#ng công vi&#c c&#n ph&#i l&#y quy&#t đ&#nh t&#c kh&#c không th&# nào có thì gi&# đ&# tham kh&#o xem đã đ&#n lúc ph&#i làm hay ch&#a đ&#n lúc ph&#i làm. Mà mu&#n l&#y quy&#t đ&#nh cho đúng thì ph&#i bi&#t tr&#c nh&#ng gì s&# x&#y ra, do đó, nhà vua c&#n ph&#i c&#n đ&#n nh&#ng nhà c&# v&#n tiên tri và b&#c ph&#.

V&# câu h&#i th&# hai, cũng có nhi&#u câu tr&# l&#i không gi&#ng nhau. Có ng&#&#i nói nh&#ng nhân v&#t mà vua c&#n chú ý nh&#t là nh&#ng ông đ&#i th&#n và nh&#ng ng&#&#i trong tri&#u đình. Có ng&#&#i nói là m&#y ông Giám M&#c, Th&#&#ng T&#a là quan h&# h&#n h&#t. Có ng&#&#i nói là m&#y ông t&#&#ng lãnh trong quân đ&#i là quan h&# h&#n h&#t.

V&# câu h&#i th&# ba, các nhà th&#c gi&# cũng tr&# l&#i khác nhau. Có ng&#&#i nói khoa h&#c là quan tr&#ng nh&#t. Có ng&#&#i nói tôn giáo là quan tr&#ng nh&#t. Có ng&#&#i l&#i nói: ch&#nh trang quân đ&#i là quan tr&#ng nh&#t.

Vì các câu tr&# l&#i khác nhau cho nên nhà vua không th&# đ&#ng ý v&#i v&# hi&#n nhân nào c&#, và ch&#ng ban th&#&#ng cho ai h&#t.

Sau nhi&#u đêm suy nghĩ vua quy&#t đ&#nh đi ch&#t v&#n m&#t ông đ&#o tu trên núi, ông đ&#o này n&#i ti&#ng là có giác ng&#. Vua mu&#n tìm lên trên núi đ&# g&#p ông đ&#o và h&#i ba câu h&#i kia. V&# đ&#o sĩ này ch&#a bao gi&# ch&#u xu&#ng núi và n&#i ông ta &# ch&# có nh&#ng ng&#&#i dân nghèo; ch&#ng bao gi&# ông ch&#u ti&#p ng&#&#i quy&#n quý. Vì v&#y mà nhà vua c&#i trang làm th&#&#ng dân. Khi đi đ&#n chân núi, vua đ&#n v&# sĩ đ&#ng ch&# &# đ&#&#i, và m&#t mình vua, trong y ph&#c m&#t th&#&#ng dân, vua trèo lên am c&#a ông đ&#o.

Nhà vua g&#p ông đ&#o đang cu&#c đ&#t tr&#&#c am. Khi trông th&#y ng&#&#i l&#, ông đ&#o g&#t đ&#u chào r&#i ti&#p t&#c cu&#c đ&#t. Ông đ&#o cu&#c đ&#t m&#t cách n&#ng nh&#c b&#i ông đã già y&#u; m&#i khi cu&#c lên đ&#&#c m&#t t&#ng đ&#t ho&#c l&#t ng&#&#c đ&#&#c t&#ng đ&#t ra thì ông l&#i th&# hào h&#n.

Nhà vua t&#i g&#n ông đ&#o và nói: *"Tôi &#i đây đ&# xin ông đ&#o tr&# l&#i giúp cho tôi ba câu h&#i. Làm th&# nào đ&# b&#t đúng thì gi&# hành đ&#ng, đ&#ng đ&# cho c&# h&#i qua r&#i sau ph&#i h&#i t&#c ? Ai là nh&#ng ng&#&#i quan tr&#ng nh&#t mà ta ph&#i chú ý &#i nhi&#u h&#n c&# ? Và công vi&#c nào quan tr&#ng nh&#t c&#n th&#c hi&#n tr&#&#c tiên ?"*

Có nên sống mãi với quá khứ ?

Tác Giả: Saigon Echo sßu tßm

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 11:36

Ông đứng ở ngoài nghe nhà vua nhưng không trả lời. Ông chỉ vai nhà vua và cúi xuống tiếp tục cuốc đất.

Nhà vua nói: "Ông đứng ở ngoài mà nói, thôi đưa cuốc cho tôi, tôi cuốc một lát". Vua đứng ở giữa sân và trao cuốc cho Vua rồi ngồi xuống đất nghỉ một lát. Cuốc xong đứng ở hai bên ông đất thì nhà vua ngồi xuống tay và lập lại câu hỏi. Ông đứng ở ngoài không trả lời, chỉ đứng yên và đưa tay ra đòi cuốc, rồi nói:

"Bây giờ

bác phải nghỉ, đừng phiền tôi cuốc".

Nhưng nhà vua thay vì trao cuốc lại cúi xuống tiếp tục cuốc đất.

Một giờ rồi hai giờ ông đi qua. Rồi một trời một đất khu đất sau đèo núi. Nhà vua ngồi xuống tay, buông cuốc, và nói với ông đứng ở:

"Tôi đi xin ông đứng ở trả lại cho tôi câu hỏi. Nếu ông đứng ở không trả trả lại cho tôi câu nào hỏi thì xin cho biết tôi còn gì nữa".

Ông đứng ở nghe tiếng chân người chỉ y đâu đây bèn nói với nhà vua: "Bác thử xem có ai chỉ y lên kìa". Nhà vua ngó ra thì thấy

một người có râu dài đang chỉ y lúp xúp sau bụi cây, hai tay ôm bụng. Máu chỉ y đổ tẩm máu hai tay. Ông ta chỉ chỉ y thì nhà vua và người xưa giờ đất, rồi im lặng đứng nhìn người rên rỉ.

Vua và ông đứng ở cởi áo ngoài ra thì thấy có một vết đâm sâu nơi bụng. Vua rửa sạch vết thương rồi lấy áo của mình ra băng bó vết thương, nhưng máu thấm ướt áo. Vua giặt áo và đem băng lại vết thương. Rồi ông cho đến khi máu ngừng chảy.

Lúc bấy giờ người bị thương mới tỉnh dậy và đòi uống nước. Vua chạy đi múc nước suối cho ông ta uống. Khi đó một trời đã bắt đầu mưa và bắt đầu lạnh. Nhưng sống tiếp tay của ông đứng ở, nhà vua khiêng người bị thương vào trong am và đặt nằm trên giường ông đứng ở. Ông ta nằm một mình yên. Nhà vua cũng mệt quá vì leo núi và cuốc đất cho nên ngồi dựa vào cánh cửa và nghĩ thì phải đi. Vua ngồi ngon cho đến khi Vua thức dậy thì trời đã sáng và phải mệt lúc sau Vua mới nhớ ra được mình đang ở đâu và đang làm gì. Vua nhìn về phía giường thì thấy người bị thương cũng đang nhìn mình chòng chọc, hai mắt sáng trưng.

Người đó thấy vua tỉnh dậy rồi và đang nhìn mình thì nói, giọng rất yếu ớt:

"Xin bác hãy tha tội cho tôi".

"Ông có làm gì nên tội đâu mà phải tha ?"

"Bác không biết họ thần, nhưng họ thần bắt bắt họ. Họ thần là người thù của bác, họ thần đã thấy sống giết bắt họ cho bằng được vì khi xưa, trong chính chiến tranh đã giết mất người anh của họ thần và còn tịch thu gia sản của họ thần nữa".

"Họ thần bắt bắt họ sống lên núi này một mình để gặp ông đứng ở, nên đã mai phục quy tập tâm hồn họ trên con đường này. Nhưng cho đến tội mà bác họ vẫn chưa trả xuống, nên họ thần đã rời đi mai phục mà đi lên núi tìm bác họ để hành thích. Thay vì gặp bác họ, họ thần lại gặp bác họ sống. Bác họ nói họ một đất họ thần cho nên đã xông vào đâm họ thần. Họ thần trả trả đất họ chỉ y lên đây, nhưng nếu không có bác họ cứu thì chỉ có chết vì máu ra nhiều quá. Họ thần quy tập tâm hành thích bác họ mà bác họ lại cứu sống đất họ thần. Họ thần hỏi họ n quá. Bây giờ đây nếu họ thần mà sống đất họ thần nguy hiểm sống làm tôi mới cho bác họ sống đất, và họ thần cũng sống bắt các con của họ thần làm nô lệ. Xin bác hãy tha tội cho họ thần".

Thấy mình hòa giải được với kẻ thù một cách dễ dàng nhà vua rất vui mừng. Vua không nghĩ tha tội cho người kia mà còn hứa sẽ trả lại gia sản cho ông ta, và gọi người cùng quân họ tới săn sóc cho ông ta lành bệnh.

Sau khi cho vị sĩ khiêng người bị thương về nhà, vua trở lên tìm ông đứng ở chào. Rồi khi ra về vua còn lập lại câu hỏi của vua. Ông đứng ở đang quỳ gối xuống đất gieo nhúng hạt

Có nên sống mãi với quá khứ ?

Tác Giả: Saigon Echo số u t m

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 11:36

đi u trên nh ng lu ng đ t đã cu c s n hôm qua.

V đ o sĩ đ ng đ y nhìn vua: "Nh ng ba câu h i c a vua đã đ c tr i r i mà".

Vua h i: "tr i bao gi đầu nào ?"

"Hôm qua n u Vua không th ng h i b n đ o già y u mà ra tay cu c dùm m y lu ng đ t này thì khi ra v nhà vua đã b k kia mai ph c hành thích m t r i, và nhà Vua s t c r ng đã không i cùng ta. Vì v y th i gian quan tr ng nh t là th i gian Vua đang cu c đ t; nhân v t quan tr ng nh t lúc đó là b n đ o đây, và công vi c quan tr ng nh t là công vi c giúp b n đ o. R i sau đó khi ng i b th ng n ch y lên, th i gian quan tr ng nh t là th i gian vua chăm sóc cho ông ta, b i vì n u vua không bằng v t th ng cho ng thì ng s ch t và vua không có đ p hòa gi i v i ng; cũng vì th mà ông ta là nhân v t quan tr ng nh t, và công vi c vua làm đ bằng bố v t th ng là quan tr ng nh t.

Xin vua hãy nh k đi u này: "ch có m t th i gian quan tr ng mà thôi, đó là th i gian h n i, là gi phút h n i. Gi phút h n i quan tr ng b i vì đó là th i gian duy nh t trong đó ta có th làm ch đ c ta. Và nhân v t quan tr ng nh t là k đang c th s ng v i ta, đang đ ng tr c m t ta, b i vì ai b t đ c là mình s đ ng đ u làm vi c v i nh ng k nào trong t ng lai. Công vi c quan tr ng nh t là công vi c làm cho ng i đang c th s ng bên ta, đang đ ng tr c m t ta đ c h nh phúc, b i vì đó là ý nghĩa chính c a đ i s ng.